

1960'erne. Der er tale om et enestående historisk værk, der unægtelig satte fokus på, hvor vanskelige sikkerhedspolitiske forhold datidens politikere agerede under.

Lige siden H.C. Hansen-papiret blev kendt, har vi udtrykt forståelse for nødvendigheden af, at den daværende statsminister handlede over for amerikanerne, som han gjorde. Der var ganske enkelt tale om, at H.C. Hansen under de givne forhold ønskede at garantere Danmarks sikkerhed og frihed bedst muligt i en periode, hvor det daværende Sovjetunionen raslede med sablerne i en grad, vi måske har vanskeligt ved at forstå i dag. Det var på den tid, overfaldet på Ungarn skete, Bulganin sendte trusselsbreve til den danske regering, og det var en tid, hvor Vestens demokrati og frihed var under alvorligt pres fra Øst.

Der er derfor god grund til endnu en gang at understrege, at den aftale, H.C. Hansen indgik med USA, og som gjorde det legitimt, at amerikanerne handlede, som de gjorde i Grønland, var både rigtig og nødvendig efter Venstres mening. Vi var i den kolde krigs tid, Vestens demokratier var truet, NATO var vores eneste garant for fortsat frihed, og i det samarbejde bar dengang som nu USA den store byrde.

Vi har således fuld forståelse for, at H.C. Hansen handlede, som han gjorde; men vi har samtidig påpeget, at der var tale om et politisk dobbeltspil over for først og fremmest Folketinget, i og med at H.C. Hansen ikke fik parlamentarisk dækning for sin aftale i bl.a. Det Udenrigspolitiske Nævn. Men der var naturligvis også tale om et dobbeltspil over for den danske befolkning, idet de samme politikere, der indgik aftalerne med amerikanerne, officielt førte sig frem med en dansk antiatompolitik, først og fremmest herhjemme, men også i NATO-regi. Dette dobbeltspil blev bragt til ophør med den supplerende aftale med USA i 1968.

Venstre kan tilslutte sig regeringens vurderinger for så vidt angår forvaltningen af det danske atomvåbenforbehold efter 1968. Vi finder med henvisning hertil ikke, der er grund til at betvivle eller formode, at den danske politik på dette område ikke skulle være respekteret af vore allierede.

Når der i pressen og blandt visse politikere til stadighed sættes spørgsmålstegn ved, om denne respekt også omfatter anløb af orlogsskibe, kan vi bl.a. med henvisning til DUPI-rapportens konklusioner herom konstatere, at i lighed med regeringens vurderinger finder vi ikke, der er

behov for yderligere undersøgelser. Igen må jeg således sige, at vi er enige i den fremstilling, udenrigsministeren har givet, og det fører mig frem til at sige, at vi ikke finder, der er behov for yderligere undersøgelser af forvaltningen af det danske atomvåbenforbehold efter 1968.

Jeg er også helt enig med udenrigsministeren i, at det bør høre til sjældenhederne, at regeringen eller for den sags skyld Folketinget bestiller konkrete forskningsopgaver, uagtet de muligheder, vi naturligvis har for at anmode DUPI om at udarbejde rapporter om specifikke områder. Men det er indlysende, at såfremt den frie forskning – som det har været nævnt fra forskellig side – ønsker at undersøge det danske atomvåbenforbehold efter 1968, står det i sagens natur naturligvis enhver forsker frit for at gøre dette.

I den forbindelse anser vi det imidlertid for betydelig mere relevant at få undersøgt, hvad det egentlig var, Danmark og den vestlige verden stod overfor. Vi har tidligere givet udtryk for, at vi synes, det var mere relevant at rette søgelyset den anden vej. DUPI-rapporten har belyst vore allieredes adfærd og kontakter mellem danske politikere og vore allierede, men den anden side af historien trænger efter vores opfattelse også til belysning. Jeg skal her blot henvise til et glimrende tillæg i Berlingske Tidende søndag den 23. februar 1997, hvor det beskrives, hvilke planer vore modstandere, dvs. det tidligere Sovjetunionen og Warszawapagtens øvrige medlemmer, havde for en offensiv krigsførelse mod Danmark.

Her trænger vi virkelig til at få kendsgerningerne grundigere belyst: Hvilke planer havde man om anvendelse af atomvåben mod Danmark, og hvilke kontakter har der været mellem de pågældende landes regeringer og efterretningssystemer og danske politikere med henblik på påvirkning af dansk atompolitik? Som det hed i Berlingske Tidendes leder samme dag:

»Mens Socialdemokratiets sikkerhedspolitiske ordfører, Lasse Budtz, stod på talerstolen i Folketinget og som bannerfører for det »sikkerhedspolitiske flertal« tvang den daværende regering til gang på gang at tage afstand fra NATO's atombaserede afskrækkelsespolitik, sejlede Warszawapagtens landgangsartøjer i stadig større antal og i stadig mindre cirkler omkring de sjællandske kyster. De øvede sig på den offensive krigsførelse, ...«.

Indtil for få år siden var det ikke muligt at undersøge, hvilken offensiv krigsførelse der